

နွယ်မြက်ရှင်မောင်နှမနှင့်

ဒေဝီသင်္ဃင်္ဂမ

တုနိုင်းမိုး (သစ္စာ)

နွယ်မြက်ရှင် မောင်နှမနှင့် ဒေဝီသခင်မ
ဆန်းကြယ်လှသောဖြစ်ရပ်
(စ/ဆုံး)

ကျွန်မငယ်စဉ်အခါကပေါ့။ ကျွန်မဟာ တောရွာလေးမှာ မွေးပြီး အသက် နှစ်နှစ် အရွယ်မှာပင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ ကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲကြောင့်ပဲ အသက် ၇နှစ် အရွယ်မှာ တောရွာလေးကို ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့ရပြန်ပါတယ်။

အရမ်းကို ဝေးလံခေါင်းပါးလှတဲ့ ရွာငယ်လေး တစ်ရွာပေါ့။ မြို့နဲ့လည်း အလှမ်းဝေးလှပြီး ရွာလို့တောင် မခေါ်ဆိုနိုင်အောင် အိမ်ခြေ (၂၀) ခန့်သာ ရှိ၏။ သို့သော် ဘာသာရေးကို အလွန် ကိုင်းရှိုင်းကြသလို ဝါတွင်းဥပုသ်များ တွင်မူ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အိမ်တစ်အိမ်ကျစီ မုန့်တစ်မျိုးလုပ်ကာ ကုသိုလ်ဒါနပြုလုပ်ကြတယ်။ ကုသိုလ်ပြုကြတဲ့ အခါမှာလည်း တခြားအိမ် တွေက လာဝိုင်းကူပေးကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မတို့အိမ်က ကုသိုလ်ပြုလုပ်ရတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့ကဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ မိုးဖွဲလေးတွေ ကျနေတယ်။ ကျွန်မတို့ အိမ်နောက်မှာ ချောင်းတစ်ခုရှိတယ်။

ချောင်းဆိုပေမဲ့ မြစ်နှင့် မခြားအလွန် နက်လှတယ်။ ရေတိမ် ရေနက်ဆိုပြီး ရှိပါတယ်။ မိုးတွင်းဘက်ဆို လှေနဲ့ သွားလာကြရတယ်။ တောရွာသဘာဝ အရ ကလေးလူကြီးမရွေး ရေကူးတတ် ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ လှေပဲ လှော်တတ်တယ်။ ရေမကူးတတ်ဘူး။ ကျွန်မဘဝဟာ စပြီးအခြားသူ တွေနဲ့ မတူခြားနားတဲ့နေ့ကအိမ်ကအလှူပြုတဲ့နေ့ပေါ့။

"ဟေ့ကလေးတွေသွား...လူကြီးတွေအလုပ်ရှုပ်နေကြလို့ လွတ်ရာမှာသွားဆော့ကြ"

ဦးလေးဖိုးသာရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်မနဲ့ မောင်လေးလွတ်ရာမှာသွားဆော့ခဲ့တယ်။ လှေပေါ်မှာမောင်လေးနဲ့အတူဆော့နေခဲ့တယ်။ လှေကသစ်ပင်မှာ ကြိုးချည်ထားတယ်။ ကျွန်မဆော့နေစဉ်မှာပဲ...

"ပလို့"

ဟူသောအသံနှင့်အတူအလိုလိုနေရင်းအသက် ၃ နှစ်သာရှိသေးသော မောင်လေးရေထဲသို့ ကျသွားတယ်။ ကျွန်မလည်းဘာလုပ်ရမှန်းမသိရေမကူးတတ်သော်လည်းမောင်လေးဇောနှင့် ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်မိတယ်။

"ဗွမ်း"

"ဟေ့ လာကြဦးလာကြဦးကလေးနှစ်ယောက် ရေထဲပြုတ်ကျသွားလို့"

ဒေါ်ထွေးရဲ့ အော်သံကြောင့် အားလုံးထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

"ဒေါ်ထွေးရယ် အမြင်မှားတာနေမှာပါ ရေကိုလည်းကြည့်ပါဦးဗွက်တောင် မပွက်ဘူး"

ဒေါ်ထွေးအားအားလုံးကဝိုင်းပြောဆိုကြသည်။

"ငါ့မျက်စိနဲ့ မြင်တာပါ အရင်ဆုံးဖိုးသားလေးပြုတ်ကျသွားတာအဲဒါကိုမိစိမ်းကရေထဲထပ်ပြီးခုန်ချသွားတယ်"

ဒေါ်ထွေးရဲ့ စကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်းရှာကြသော်လည်းမတွေ့ခဲ့ပေ။

"အမယ်လေးရှာကြပါဦးကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကိုဒီရေအရမ်းမနက်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ရှာမတွေ့ရတာလဲ"

အမေကငိုသံပါကြီးနှင့် အော်ပြောရှာတယ်။

"ကြီးစိန် ရေအနက်ပိုင်းကိုကျလို့ ရှာမတွေ့တာပဲ နို့မို့ဆိုရှာတွေ့မှာပဲ၊ စိတ်

အေးအေးထားပါ"

"ငါ ဘယ်လိုစိတ်အေးအေးထားနိုင်မှာလဲသားကခုမှ ၃ နှစ် မပြည့်တတ်သေးသမီးလေးကလည်းခုမှ ၈ နှစ် ပြည့်ဖို့ ရက်ပိုင်းပဲလိုတာလေရလည်းကူးတတ်တာမဟုတ်ဘူး"

ဒီလိုနဲ့ ပျော်စရာအလှူကငိုသံတွေလွှမ်းသွားပါတော့တယ်။ အလှူလည်း ပျော်စရာမကောင်းခဲ့ပေ။ ဘုန်းကြီးအားဆွမ်းကပ်ပြီး လျှောက်တင်ပြီး ရွာသူရွာသားများအားလုံးကကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ညနေစောင်းတဲ့အထိရှာဖွေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့၍ လက်လျော့ လိုက်ကြတော့သည်။

"ဒီချိန်မှာရှာလို့ မတွေ့ရင်တော့ မနက်ဖြန်မှ ကန်တော့ပွဲနဲ့ တိုင်တည်ပြီး ရှာရတော့မယ်"

ရေထဲတွင် အလောင်းမပေါ်သူများသာကန်တော့ပွဲပေး၍ ရှာရသည်မဟုတ်လား။ ယခုလည်း ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုသေပြီအထင်နှင့် ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ရွာသူကြီး၏စကားကြောင့်

"ဘာလို့ ကန်တော့ပွဲနဲ့ တင်တောင်းရမှာလဲကျွန်မသားနဲ့သမီးကသေမှ မသေဘဲ"

"မစိန်နင်လည်းအတွေ့ပဲအားလုံးလည်းတစ်နေ့လုံးရှာနေကြတာနင်လည်းအတွေ့ ခုထိမှ ရှာမတွေ့တော့ ခက်တော့ ခက်နေပြီ"

"ကျွန်မသားနဲ့သမီးကိုဘုရားကယ်တော်မူပါ နတ်ကောင်းနတ်မြတ် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။"

အမေဟာဆုတောင်းနေရုံမျှ ပူဆွေးခြင်းကိုခံစားနေရရှာတယ်။

"ကဲကဲအားလုံးပြန်ကြတော့ ညနေလည်းစောင်းနေပြီမနက်မှ ဆက်ရှာကြ

တော့"

ရွာသူကြီး၏ စကားကြောင့် အားလုံးစိတ်မကောင်းစွာနှင့် အိမ်ကိုပြန်သွား
ကြရုံသာ။

ရွာသူရွာသားအားလုံးပြန်သွားပြီးမကြာမီပင်...

"ကိုအေးသောင်းနဲ့ မစိန် ဟိုဟို"

"စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲကိုဖိုးသာဘာတွေဖြစ်လာတာလဲပြာရိပြာယာနဲ့"

"ထိန်တောထဲမှာနှင့်သားနဲ့ နင့်သမီးကိုတွေ့တယ်တဲ့"

"ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသေချာရဲ့လား"

"အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး ငါ့ညီသာကျော် အဲ့ဘက်ကပြန်အလာထိန်
တောမှာနှင့်သားနဲ့ သမီးဆော့နေတာကိုသေချာတွေ့ခဲ့တယ်တဲ့"

ဦးဖိုးသာရဲ့ စကားအဆုံးမှာပင်...

"ဒါဆိုခုချက်ချင်းသွားမယ်လေတော် ဘာလုပ်နေတာ"
